

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/109/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5724200170
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5724200170.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Martiny Mochnáčovej (sudkyňa – spravodajkyňa) a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX, D. E., F. A., zastúpený JUDr. Vladimírom Kašubom, PhD., advokátom so sídlom Holubyho 51, Martin, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o zaplatenie 369,02 EUR s prísľušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/7/2024-61 zo dňa 24.4.2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 369,02 EUR spolu s 9,5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 21.12.2023 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň týmto rozsudkom priznal žalobcovi proti žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.), o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník súdu prvej inštancie (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na predmet sporu, ktorým je uplatnený nárok na náhradu škody voči štátu v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to na základe trestného stíhania, ktoré bolo ukončené oslobodením žalobcu spod obžaloby. V konaní bolo sporné, či žalobcovi patrí príslušný nárok, ak proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal sťažnosť. Žalobca v žalobe argumentoval tým, že aj ďalšie trestné konania, v ktorých figuroval, sa ukázali ako nedôvodné, a preto nepripisoval podaniu sťažnosti význam. Takýto názor žalobcu vo vzťahu k účinnosti alebo neúčinnosti podanej sťažnosti čiastočne odôvodňuje fakt, že na začiatku trestného konania bolo trestné oznámenie jeho bývalej partnerky odmietnuté a až neskôr sa voči nemu začalo trestné stíhanie a bolo vznesené obvinenie. Stalo sa tak dokonca v čase, keď už iné konanie začaté rovnako na základe trestného oznámenia bývalej partnerky bolo voči žalobcovi právoplatne zastavené. Žalobca pritom spáchanie trestného činu krádeže, pre ktorý bol stíhaný, dôsledne v priebehu celého trestného konania popieral.

3. V súvislosti s potrebou podania sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako podmienkou úspešnosti žaloby na náhradu škody voči štátu súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cbo/78/2022 zo dňa 30.3.2023 a konštatoval, že v aktuálnej veci ide o odlišný prípad. Žalobca by totiž na svoju obranu nemohol ani v podanej sťažnosti uviesť nič iné, než tvrdil pri výsluchu dňa 26.1.2022, a to že sa krádeže motorového vozidla svojej bývalej družky nedopustil. Trestné konanie voči žalobcovi pokračovalo aj napriek tomu, že vyšetrovateľ mal vedomosť o pripojenom

uznesení z konania, ktoré bezprostredne so sporným skutkom z 5.7.2020 súviselo. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že 16.7.2020, keď si žalobca prišiel po svojej veci do spoločného obydlika, došlo k incidentu a na miesto boli privolaní policajti. Prítomná bola aj bývalá družka žalobcu. Táto pred policajtmi nenamietala odcudzenie motorového vozidla. V čase vznesenia obvinenia žalobcovi dňa 26.1.2022 polícia a vyšetrovateľ úplne ignorovali výsledky spomínaného iného konania, a preto je ťažko predstaviteľné, že by podaná sťažnosť mohla nejakým spôsobom zvrátiť rozbehnuté trestné stíhanie proti žalobcovi.

4. K výkladu § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa vyjadril Najvyšší súd SR v rozsudku veľkého senátu sp. zn. 1VCdo/2/2022 zo dňa 24.10.2022. Vyslovil záver, že zmyslu a účelu ustanovenia § 6 ods. 1 v spojení s ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá taká interpretácia, podľa ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia na základe podaného riadneho oprávneného prostriedku podľa osobitných predpisov (sťažnosť podľa Trestného poriadku) má aj oslobodzujúci rozsudok vydaný z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Najvyšší súd dospel k právnomu názoru, že splnenie podmienky podať riadny opravný prostriedok v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa nevyžaduje, ak bol žalobca spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený.

5. Okresný súd konštatoval, že uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi bolo nezákonným rozhodnutím a súčasne, keďže žalobca bol spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený, podať riadny opravný prostriedok voči takému rozhodnutiu sa nevyžaduje. Preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená v dôsledku uznesenia o vznesení obvinenia a spočívala v trovách jeho obhajoby. Výška týchto trov nebola v spore popretá. Súčasne s priznaním nároku na náhradu škody okresný súd akceptoval aj nárok na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že bude žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Uviedol, že § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. ukladá každému, voči komu je vydané nezákonné rozhodnutie, povinnosť využiť všetky opravné prostriedky na zmenu, zrušenie nezákonného rozhodnutia predtým, než dôjde k uplatneniu nároku na náhradu škody. Je to spôsob, ktorý môže prispieť k odstráneniu nezákonného stavu. V prípade nevyužitia tohto postupu sa každý podieľa na vzniku škody, ku ktorej vlastne ani nemuselo dôjsť. Znenie § 6 ods. 2 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z. pripúšťa existenciu výnimky, kedy orgán rozhodujúci o zodpovednostnom nároku môže upustiť od splnenia zákonnej podmienky podania riadneho oprávneného prostriedku. Musí však ísť o dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorého existencia spôsobila, že žalobca riadny opravný prostriedok nepodal, hoci taký zámer mal. Konaniu o zodpovednostnom nároku musí predchádzať konanie sledujúce zistenie nezákonnosti a v tej súvislosti zmenu alebo zrušenie nezákonného rozhodnutia. Žalobca po tom, čo mu bolo uznesenie o vznesení obvinenia riadne doručené a obsahovalo riadne poučenie o možnosti podať opravný prostriedok, sťažnosť nepodal. Žalobca ani nijakým spôsobom nepreukázal, že by riadny opravný prostriedok nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Úvaha súdu o tom, že v uvedenom prípade je ťažko predstaviteľné, že podaná sťažnosť žalobcu mohla nejakým spôsobom zvrátiť rozbehnuté trestné stíhanie voči nemu, je čisto hypotetická. Podaním sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia by bol postup vyšetrovateľa v súvislosti so vznesením obvinenia preskúmaný prokurátorom, ktorý by o podanej sťažnosti rozhodol. Odvolateľ poukázal na fakt, že priznanie nároku na náhradu škody nie je podmienené úspešnosťou, resp. neúspešnosťou podaného oprávneného prostriedku. Zákon však podmieňuje vznik nároku na náhradu škody využitím takého oprávneného prostriedku. V uvedenom prípade nie je splnená zákonná podmienka podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

8. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu odkázal na závery prijaté okresným súdom. Odvolateľ ani nevysvetlil, v čom by sa mal okresný súd myliť. Poukázal tiež na § 206 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého sa uznesenie o vznesení obvinenia doručuje aj prokurátorovi, ktorý môže aj sám preskúmať, či je zákonné a vecne správne. Nič z toho, čo uvedie obvinený v prípadnej sťažnosti, ešte neprešlo v daný čas dokazovaním, a preto prokurátor pri zamietnutí sťažnosti len poukáže na to, že obhajobné tvrdenia obvineného sa budú preverovať v ďalšom konaní. Toto musí odvolateľ vedieť. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa

ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Argumentácia odvolateľa úplne opomína závery prijaté veľkým senátom Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 1VCdo/2/2022 zo dňa 24.10.2022, na ktoré náležite poukázal aj okresný súd.

11. Krajský súd môže preto len zopakovať, že v uvádzanom rozhodnutí najvyšší súd vyslovil názor, že „trvanie na doslovnom výklade § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. by bolo prejavom uprednostnenia formalizmu pred účelom a teleologickým cieľom dotknutej regulácie“. Uzavrel, že tu ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania a že „zmyslu a účelu ustanovenia § 6 ods. 1 v spojení s ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá taká interpretácia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia na základe podaného riadneho opravného prostriedku podľa osobitných predpisov (sťažnosť podľa Trestného poriadku), má aj oslobodzujúci rozsudok vydaný z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“. Za daných okolností sa splnenie podmienky podania riadneho opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia na účely úspechu žaloby podanej podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nevyžaduje, ak bol poškodený spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený.

12. Rozhodnutia veľkého senátu Najvyššieho súdu SR treba považovať za rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (článok 2 ods. 2 Základných princípov CSP), preto niet dôvodu sa od vyššie formulovaných záverov citovaného rozhodnutia akokoľvek odchýliť. Odvolanie žalovaného neguje ustálenú judikatúru v spornej otázke, vyslovene proti nej brojí, a to bez relevantnej argumentácie umožňujúcej odklon podľa článku 2 ods. 3 Základných princípov CSP.

13. Krajský súd na základe uvedeného potvrdil napadnutý rozsudok, vrátane výroku o trovách, proti ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu argumentáciu.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z plného úspechu žalobcu. O výške týchto trov rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súdny úradník súdu prvej inštancie.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.